

подъ условие, че постановленията ще бѣдѣтъ утвърдени; но слѣдъ три дена, когато краля отказа да сдържи словото си, той бѣше принуденъ тѣй сжщо да си даде отставката, което възстанови испадналата му популярностъ.

Нѣколко съвсѣмъ непознати личности зети отъ клуба на Фелянтинцитѣ, съставиха новото министерство. Тая партия нѣмаше никакво значение, нѣщо което знаеше и краля. Но нему му трѣбваше само време да спечели, тѣй като той отъ нѣколко дена бѣше потъналъ въ таквазъ нравственна апатия, отъ която едва го изкарваха усилията на близнитѣ му.

Всичко спомагаше за разрасване на вълнението: изобилието на ассигнацитѣ и рѣдкостта на златото, което затрудняваше търговскитѣ земяне-давания и спомагаше на ажиотажа; една повече изкуственна отъ колкото неизбѣжна сжщотия и слухове за прѣкупуване на продуктитѣ съ цѣль да ги продаватъ по скъпо; мѣстни бунтове, прѣдизвикани отъ подбужданията на непокорното духовенство и отъ емиграционнитѣ агенти.

Не стигаше това ами на 16 юний, генералъ Лафайетъ, отъ окопаниа си станъ при Мобожъ, написа едно писмо на Събранието, въ което той явяваше задоволството си за свалянето на министритѣ жирондинци, като обвиняваше явно въ всичкитѣ безредици якобинската шайка. Той приканваше депутатитѣ да замѣнятъ господството на клубовитѣ съ господството на закона, да обградятъ съ уважение кралската властъ и да обърнатъ внимание върху нуждитѣ на войската, защитницата на отечеството.

Това писмо, написано въ повелителенъ тонъ, ободри реакционеритѣ и подигна цѣла бура на негодование отъ страна на противникитѣ имъ. „Не може да бѣде подобно едно писмо да е написано отъ Лафайета, извика Годе; сподвижника на Вашингтона неможи да говори,